

Перший проректор

Перший проректор університету Сергій Григорович Костогрив народився 30 січня 1941 року у селі Вовчок, що на Вінниччині. Школа, Львівський лісотехнічний інститут, начальник лістехпункту Гузеріпільського ліспромгоспу, асистент, старший викладач кафедри опору металів ХТІПО, захист кандидатської дисертації – це перші кроки наукової, педагогічної діяльності С.Костогрива.

Шануючи аналітичний розум першого проректора, цінуючи його простоту, доброзичливість, уважне ставлення до кожної людини: від високопосадовця до технічного персоналу - університетський люд називає його не інакше, як “наш Сергій Григорович”.

Вважаємо необхідним контурно окреслити трудовий шлях С. Костогрива в університеті: доцент кафедри деталей машин і ТММ, 7 років - декан механічного факультету, проректор з навчальної роботи, захист докторської дисертації, професор кафедри основ конструювання машин, академік Української академії триботехніки, з 2002 року - перший проректор ХНУ.

Сергій Григорович плідно працює як науковець: за його плечима 30 патентів і авторських свідоцтв, більш ніж 250 наукових праць, членство експертної ради ВАКУ України з машинознавства та загального машинобудування, активна праця у редколегії наукових журналів “Проблеми триботехніки”, “Вісник ХНУ. Технічні науки”. С. Костогрив має багато нагород за свою чесну й віддану працю на науковій ниві та в педагогічній діяльності.

Перший проректор ХНУ - особистість, людина-легенда, Викладач-Науковець з великої літери, гордість нашого університету. Опинитися у його кабінеті легко і просто: двері першого проректора відкриті для всіх і завжди. Скориставшись цим, ми взяли інтерв'ю у Сергія Григоровича.

- Шановний Сергію Григоровичу! Чи є позитивні зміни в університеті? Що покращилося за цей час, з'явилося нове, конструктивне? Що потрібно змінити, скасувати?

- Якщо розвиток нашого вищого навчального закладу порівнювати у часі, скажімо, з 1969 роком, то зміни, які відбулися, дійсно вражають як у структурному плані, так і в кадровому, матеріально-технічному. Той вищий заклад освіти, який прийняв мене на роботу 42 роки тому, нині працює кількох поколінь співробітників перетворився на потужний, знаний у світі науковий і культурний центр. Моя душа не лежить до марнотратства сил та засобів, пов'язаних з нескінченними процесами змін у системі вищої освіти. Обурює те, що сьогодні ніхто не хоче враховувати, що освіта за своєю природою і принципами організації є консервативною системою, яку не можна без кінця і краю реформувати, інакше вона цього гвалту не витримає.

- Згадайте головні віхи свого життя, які так чи інакше вплинули на Вас.

- Дитинство, юність, зрілість – яскраві періоди становлення кожної людини. Мені поталанило у житті насамперед тому, що виростав і виховувався у сприятливому оточенні, насамперед, серед людей, які найважливішою рисою характеру вважали людяність.

- Кого, що, на Ваш погляд, університет не повинен забувати? Чому?

- Не маємо забувати, що якраз завдяки непомітній, на

перший погляд, але послідовній і наполегливій праці кожного члена трудового колективу університету сьогодні досяг рівня, яким можна і треба пишатися. І, звісно, не забувати генераторів і організаторів втілення усіх тих багатьох новацій, які дозволили нам стати поруч з визнаними вищими навчальними закладами України.

- Сьогоднішні студенти кращі (гірші) за тих студентів, з якими Ви працювали 10-20 років тому?

- Нинішні студенти і не кращі, і не гірші за своїх попередників. Просто вони інші, інші у своїх цінностях та у визначенні пріоритетів. Тому некоректно застосовувати шкалу оцінювання нинішніх студентів до студентів, що навчалися у нашому університеті 10-20 років тому.

- Ваше хобі? Улюблені книги? Музика?

- Спортивна риболовля, слюсарка, столярка, будівельна справа, ліс (адже навчався у лісотехнічному інституті), гриби. У юності був завзятим радіоаматором, авіамоделістом, цікавився музикою, грав у духовому оркестрі та оркестрі струнних інструментів, захоплювався поезією.

- Чи є у Вас життєвий девіз, яким Ви керуєтесь?

- Тривалий час обмірковував слова великого гетьмана України Б. Хмельницького: «... ще так ніколи не було, щоб якось не було. Що буде, те буде, а буде те, що Бог дасть...» Пам'ятаючи це, намагаюсь робити добро всім, хто мене оточує.

- Знаємо, Ви цінуєте дружбу. Хто Ваші друзі?

- Мої друзі: ще в недалекому минулому - покійні Леонід Ілліч Ганзюк, Петро Андрійович Кравець, а сьогодні - хороші і давні друзі - Петро Гнатович Капустенський, Іван Лазарович Андрієнко, Воліслав Володимирович Цасюк.

- Про що мрієте, на що покладаєте надії?

- Сподіваюсь, що зрештою, у нашій багатостраждальній Україні відбудеться політичний консенсус і люди зрозуміють, що без своєї національної держави годі думати про більш-менш позитивні зрушення у суспільному житті в перспективі.

В.О. Ткач